

подносиоцу жалбе повредили или ускратили уставно право или слободу и да утврди да ли се наводи уставне жалбе заснивају на уставноправним разлозима којима са становишта уставом утврђене садржине означеног уставног права, поткрепљују тврдњу о његовој повреди или ускраћивању“; да је „једино надлежан да испитује постојање повреда или ускраћивања уставом зајамчених права и слобода“, а „да није надлежан да, као инстанциони (виши) суд још једном испитује законитост оспорених аката и радњи“; „да питање начина на који се доказни поступак спроводи од стране редовних судова, као и питање прихватљивости и оцене доказа није у надлежности уставног суда, већ редовних судова“ и друго. Кад врши уставни надзор, уставни суд у принципу не решава судске спорове у меритуму уместо надлежних органа, већ се у поступку уставне контроле тражи одговор на питање, да ли се судска власт у вршењу својих функција кретала у оквиру устава, те да ли су актима и радњама судске власти повређена или ускраћена основна људска права.

У Одлуци УС Србије IУз-97/2012 стоји „да право законодавног органа да исправи своју законску норму, како би је довео у склад са Уставом“, као „и право судске власти да преиспита и коригује властиту одлуку, остају недодирнути“. Нити Уставни суд може уместо „законодавца дописивати закон, нити уставно правосуђе може, уместо суда, да коначно решава конкретне спорове и преузима његову надлежност“.

И док уставни судови у принципу наглашавају да у оцени уставности судских одлука не делују као „суперревизиона власт“, нити као „инстанциони судови“, теорија указује да је у пракси њихов надзор далекосежан. Констатује се да кад уставни судови разматрају уставне жалбе, да се има утисак, да је зона „њихове дискреције неуобичајено велика“, односно да уставни судови имају „широко поље и широку слободу деловања“ при вршењу уставног надзора над судском влашћу. Казано речима А. S. Sweeta, понекад се чини „да је на неким местима и у неким доменима слобода коју ужива уставни суд готово неограничена“. У прилог ове тврдње у литератури се даље наводи да уставни судови тако цене: да ли је „судска примена права уставноправно прихватљива“, односно „произвољна“; да ли је „судско утврђивање чињеничног стања и његова процена арбитарна“; да ли је „судски поступак у целини био правичан“ и сл. Примећује се и да уставни судови релативно често поништавају (укидају) контролисане судске одлуке (посебно у земљама нове демократије), пошто претходно „добро рашчивијају поступање редовних судова“, док је мање видна њихова функција „усмеравања судске власти“, односно „подстицања и позивања редовних судова да сами примене одредбе устава, односно да својим тумачењем усклађују законску норму са уставном“, тј. да „приликом примене закона, закон тумаче и дају му управо онај смисао који одговара уставу“. Посебно се указује, да је до нарочито видне напетости у односима уставних и редовних судова дошло